

**Laikraksts "Padomju Alūksne" 1956.gada 26.martā
par mums rakstīja:**

P I L S Ē T A S

*D
Ā
R
Z
N
I
E
C
Ī
B
Ā
S*

Dārzniece b. Ozoliņa darbā

Alūksnes komunālo uzņēmumu kombinātam pašreiz piecas dārzniecības, kas dod daudz zaļās produkcijas iedzīvotājiem. Ka tas tā, liecina pagājušais gads, kad kombināta dārzāju veikals apgādāja iedzīvotājus vairumā gan ar kāpostiem, gurķiem, tomaātiem, sīpoliem, puķēm, gan ar citu produkciju. Protams, agrā pavasarī ar ražoto produkciju — sīpolu lokiem, salātiem, redīsiem un gurķiem kombinātam pirmkārt jāapgādā bērnu iestādes, slimnīca, sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumi.

ATMIŅAS

Velga Podniece, Alūksne 26.03.2021

Pati dārzniecībā neesmu strādājusi, bet ir atmiņas par dārzniecībām Alūksnē 50.-60.gados. dzīvojām Latgales ielā un mums pie mājas bija neliels dārziņš. Tāpēc katru pavasari mamma paņēma divus lielākus grozus, es vienu maziņu un devāmies uz Cečiņu dārzniecību (tagad Valkas iela). Atceros garas, pāri cilvēka augstumam, augstas stikla siltumnīcas. Iekšā bija ļoti silti un viss skaisti zaļš un krāsains. Bija gan stādi dobēs, gan uz plauktiem dažādi augi puķu podos. Pavasarī tur varēja nopirkt kāpostus, biešu, kāļu un dažādu viengadīgo puķu dēstus. Viņiem bija arī diezgan liela platība, kur vasarā auga dārzeni. Bija arī ogu krūmi, ābeles. Reiz aizgājām ziemā, bet neatceros kāpēc. Tad ieraudzīju ļoti daudz ziedošas kallas un vairākus vainagus no skujām un kallām. No tā laika kallas man saistās tikai ar bērēm un skumjām. Mūsu mājai pretī atradās neliels kalns, saukts par Čečiņa kalnu, tagad mazliet norakts un uz tā atrodas transformatora ēka.

Vēl atceros uz pretējo pusi no mūsu mājas pie Pils ielas (pretī Palmu mājai) arī bija kādas siltumnīcas. Bet par tām neko neatceros.

Valdis Zvejnieks, Alūksne, 29.03.2021

Manas atmiņas saistītas ar manas mammas Metas Zvejnieces darbu Alūksnes dārzniecībā. Viņa Alūksnē Komunālo uzņēmumu kombināta dārzniecībā sāka strādāt 1953.gadā un tā līdz pensijai. Pirmajos darba gados viņas pārziņā bija abas dārzniecības Miera ielā un Pils ielā. Mēs arī dzīvojām Pils ielas (toreiz Vorošilova) dārzniecības mājā Nr.76. Valkas ielas dārzniecībā par galveno dārznieci strādāja Vilma Ose.

No bērnības atmiņā palicis, ka Pils ielas dārzniecībā bija siltumnīca, bet blakus, kur šodien ir bērnu spēļu laukums, autokombināta laukums, toreiz bija plaši dārzi. Ar manu māti kopā strādāja Aina Horne, Bībere Marta, Inta Pavlovska, viņas vīrs gatavoja malku, darīja arī citus darbus. Bija siltas vasaras, tad izauga laba tomātu raža turpat uz lauka. Alberts Grīvnieks bija ierīkojis laistīšanas sistēmu. Ar sūkni no dīķiem pienāca ūdens. Bija arī kartupeļu lauks. Tuvāk mājai atradās lecektis, audzēja gurķus. Dārzniecības darbos izmantoja arī zirgus. To stalli atradās Latgales ielā (šobrīd tur māja, kurā dzīvo Kolisti). Tad, savukārt, zirgu mēslus izmantoja kā mēslojumu lecektīs, arī komposta kaudzes veidoja.

KUK bija pārņēmis arī, tā saukto, “cietuma” zemi. Tās bija agrāk cietumam piederošās pļavas, kuras atradās Torņa ielas rajonā, arī tur, kur saceltas privātmājas Mālupe ielas teritorijā. Atceros, ka mēs, kā bērni, piedalījāmies siena sagatavošanā. Mums atļāva ar zirgu braukt un sakasīt siena vālus. Talkās piedalījās visi dārzniecības darbinieki.

Dārzniecībā varēja pasūtīt arī bērnu vainagus. To gatavošanai vajadzēja skujas, tāpēc bieži brauca tām pakal uz mežu. Bija piekomandēts šoferis Verners Krūmiņš. Sēņu laikā līdzī brauca arī bērni un citi KUK darbinieki. Labi bija Ziemeru sēņu meži.

Tur, kur šobrīd atrodas “Kārumiņa” ceļš, arī bija dārzniecības lauki. Vairāk gan tas bija ābolu, bumbieru un ogu dārzs. Lai ražu ātrāk novāktu, dārzniecība organizēja KUK darbinieku bērnus uz sacensību, kurš vairāk un labāk novāks ražu. Saņēmām arī balvas. Novākto ražuveda uz dārzniecības pagrabu Valkas ielā, tur zem mājas bija labs pagrabs.

1969.gadā, kad dārzniece Vilma Ose, aizgāja pensijā, mana mamma pārņēma Valkas ielas dārzniecību. Darbs nebija viegls, sievietes arī pašas kurināja. Tika sagādāta metrīgā malka no kritušiem un nolauztiem kokiem. 1970-to gadu sākumā uzcēla katlu māju. Tāpat bija grūti atrast kurinātājus. Atceros kurinātāju Uldi Zemīti un pensionāru Nikolaju. 1975.gadā uzbūvēja jauno siltumnīcu korpusu –cauru gadu auga neļķes .

Vilma Ose, 1960.gadu otrā puse

Valkas ielas dārzniecība, jaunais korpuss

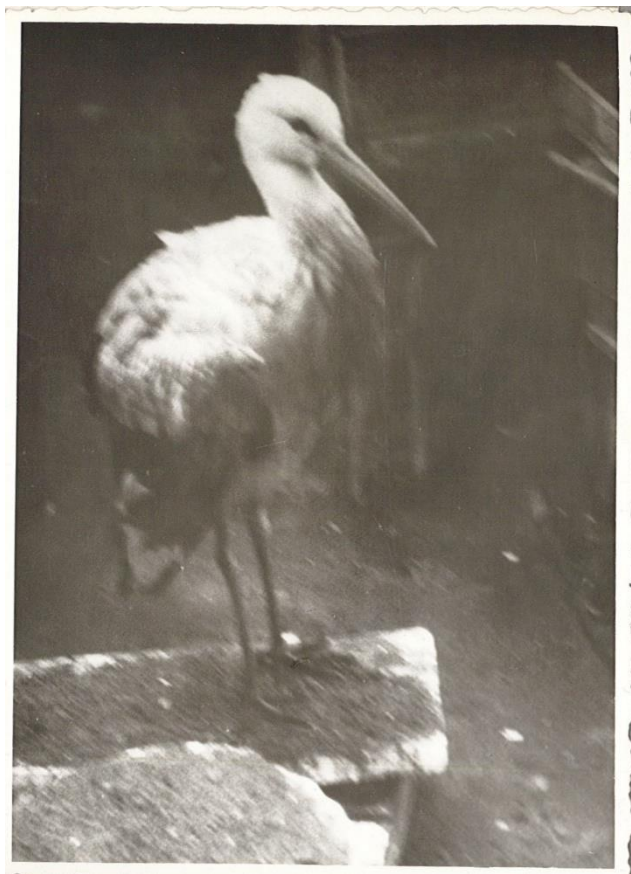
Meta Zvejniece

Meta Zvejniece un Vilma Ose jaunajā korpusā

Dzīvības izglābtas!

Pils ielas dārzniecība, Meta Zvejniece

Meta Zvejniece

Pils ielas dārzniecības kurinātājs
Pavlovskis

Pils ielas dārzniecība, arī šāda produkcija

Meta Zvejniece, blakus Augusts Egle (dārznieks no Miera ielas)

Malka sagādāta

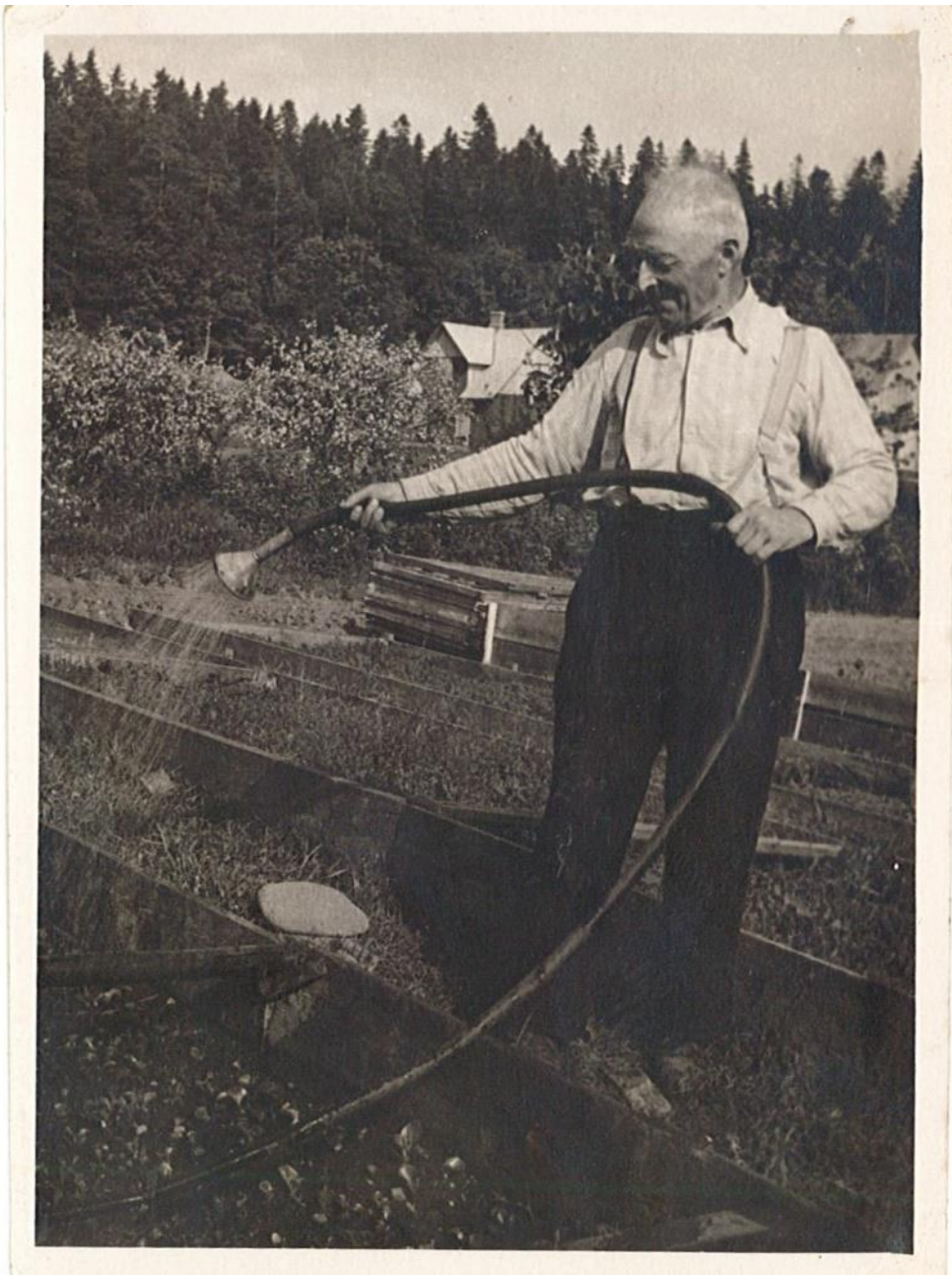
Taņa Egle, Alūksne, 24.03.2021

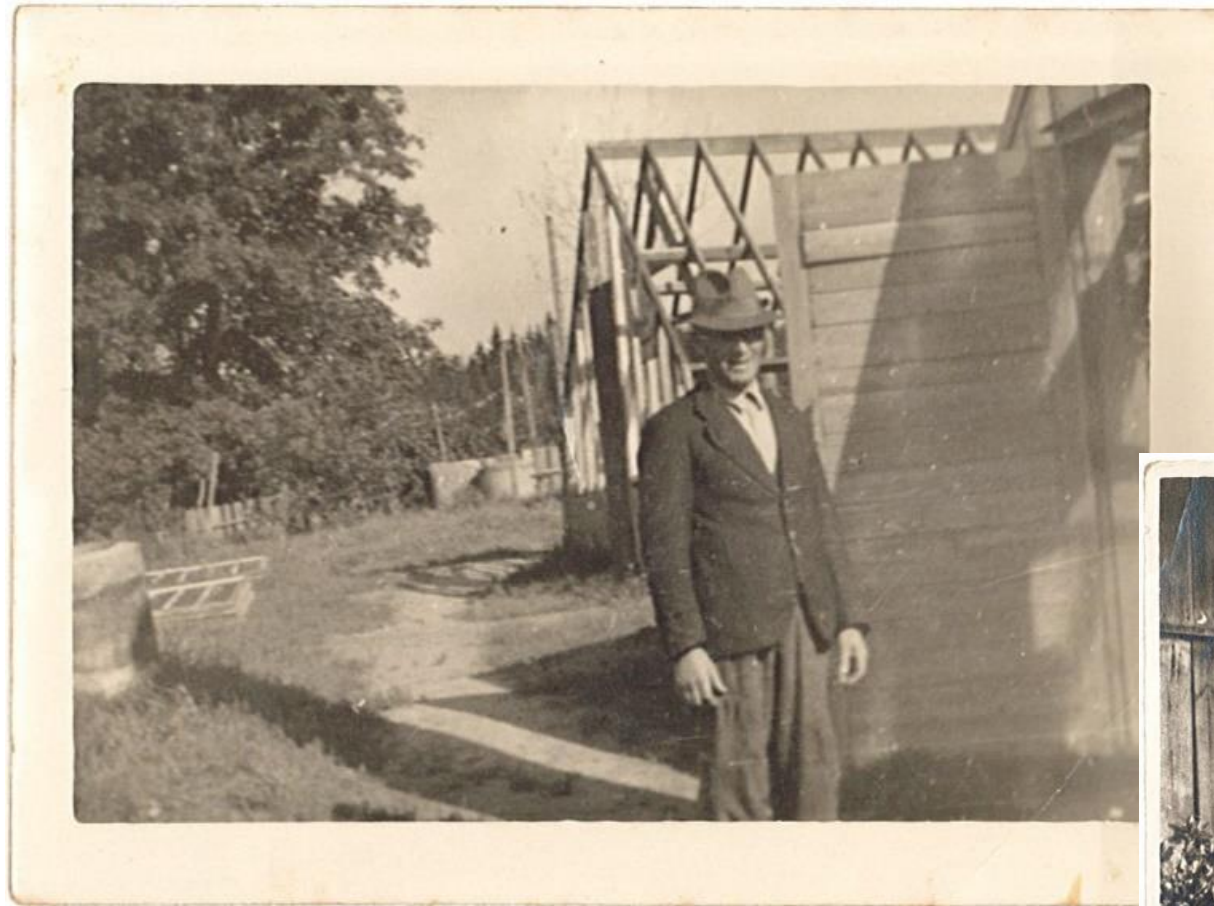
Augusts Egle ar sievu Matildi savas kopdzīves sākumā dzīvojuši Bejā. Ģimenē auga 4 bērni: meita Milda, dēli Alfrēds, Jānis un Visvaldis. Atnākot uz dzīvi Alūksnē, 1924.gadā Alūksnes luterāņu draudze Augustam, kā draudzes loceklim, piedāvājusi dārznieka, kučiera darbu, kuru viņš arī pieņēmis.

Izraksts no protokola Nr.- 16, 1924.gada 27.aprīlī

Pieņemt Augustu Egli par dārznieku, kučieri mācītāja muižā no 1.maija līdz 1.novembrim 1924.gadam, ar algu 500 rubļu mēnesī. Brīvs dzīvoklis ar apgaismošanu un apsildīšanu, 18 pudu rudzu, 10 pudu miežu, 6 pudi auzu. Var turēt 2 govīs un 3 aitas. Viņam par pienākumu ir uzlikts iepriekšējā kučiera, dārznieka pienākumi. Sievai – paredzami mācītāja uzņemšana ar ēdienu pagatavošanu, apkalpošanu, mācītāja telpu, kancelejas telpu mazgāšana un slaucīšana.

Ģimene ir rentējusi zemi tagadējās Palmu mājas teritorijā. Cītīgi strādājot, krājusi naudu zemes iegādei Miera ielā 28, kur vēlāk uzcēla māju un iekopa savu dārzniecību. Augusta mīļākās puķes ir bijušas rozes, viņš tās ir pats uzpotējis un īpaši lolojis. Savukārt sievai Matildei vairāk patikušās lilijas un gladiolas. Šajā dārzniecībā ģimene strādā jau trešajā paaudzē. Ģimene saglabājusi no Augusta Egles saimniekošanas laikiem divus mūžzaļus augus - lauru koku un evoniju.

Augusts Egle, Miera ielas dārzniecība

1953.gadā

1963.gada vasarā (Baiba Š.)

Maija Ozoliņa, Alūksne, 23.03.2021

Es strādāju tā sauktajā **Čečiņa dārzniecībā**. Pirmskara laikā tās saimnieks un īpašnieks bija Čečiņš. Viņam īpašumā bija arī divstāvu dzīvojamā māja. Pagalmā arī otra balta mājiņa. Kādreiz no Ļeņingradas bija atbraucis viņa dēls apskatīties, kur dzīvojis tēvs. Dārzniecība atradās , kad iet uz skolu, Valkas ielā. Tur bija viena siltumnīca, kur audzēja kallas, otrā – lefkojas, tad prīmulu siltumnīca, ceturtā bija visa ar rozēm. Es biju strādnieks tikai pa sezonu, man bija tikai 16 gadu, Māšas vīrs strādāja saimniecībā pie Zeļenkova, viņš bija mans galvotājs, nekur jau negribēja ņemt darbā, jo mūsu ģimene bija atgriezusies no izsūtījuma. Tas bija 1958.gads. dārzniece bija Ose Vilma un vadītājs Filips Zeļenkovs, Burova bija grāmatvede. Ar mani kopā strādāja arī Ozola Skaidrīte, Ozola Aina, Mazika Dzidra. Es ar Bogdanovu Ļusju bijām sezonas strādnieces, lecektīs stādījām puķes. Toreiz, tur, kur šodien ir karaspēka mājas, bija plaši dārzniecības zemes ar laukiem. Tas viss kalns tika stādīts ar kāpostiem, burkāniem, bietēm un kāļiem. Toreiz dārzniecība bija zem Komunālo uzņēmumu kombināta (KUK), kantoris bija 3.stāvā ēkā Pils ielā , kur pēdējā laikā bija grāmatnīca. 1.stāvā bija dārzniecības veikaliņš, vēlāk tajā ēkā, kur šodien atrodas vetaptieka (Dārza ielā). Par pārdevēju strādāja Kantāne Mārīte . Bija arī savs zirgu stallis Latgales ielā, kur šobrīd dzīvo Kolisti. Pa ziemu nebija darba, tad strādāju pie tēva. Viņš strādāja vecajā maizes ceptuvē par kurinātāju, palīdzēju pienest malku. Brālis bija izmācījies par mūrnieku, tam arī palīdzēju.

Nākošajā pavasarī es aizgāju uz **Egles dārzniecību** Miera ielā. Egļem bija divas siltumnīcas, viena rožu, lielajā - pa vasaru audzēja ziemas lefkojas, tas bija galvenais. Man bija divos nakti jāiet kurināt. Gājām pa taisno pāri ezeram. Pa sestdienām gāju obligāti. Viņš bija adventists, tad sestdienās nestrādāja.

Miera ielā vēl bija **Āboliņa dārzniecība** ar divām siltumnīcām - lielākajā bija hortenzijas un krizantēmas, prīmulas, otrajā bija rozes. Dārznieks iemācīja mani potēt rozes. Sešdesmitajos gados jau strādāju pastāvīgi. Āboliņš toreiz bija krietni gados, bet uz siltumnīcām nāca. Stādījām zemenes, tomātus ārā, jo tur arī visapkārt bija zeme. Bija kādas 10-15 lecektis, kur pavasaros pārstādījām lecektīs dēstus. Tirgojāmies ar puķēm kapusvētkos.

Ceturtā dārzniecība bija pretī ATU, dārzniece Meta Zvejniece tur dzīvoja. Viņa pēc dārzkopju skolas beigšanas sāka strādāt Alūksnē, bija virsdārzniece. Visu mūžu nostrādāja par dārznieci.

Piektā, tur, kur atrodas „Kārumiņa” konditorijas cehs - Miķelsona dārzniecība. Viņam bija maza siltumnīca, bet galvenais, augļu dārzs.

Maija Ozoliņa un Skaidrīte Ozola

Brigita Kokamege

Ose Vilma

Meta Zvejniece

Dārznieka Āboliņa bēres

Elita Sūna, Alūksne, 23.03.2021

Es Alūksnes dārzniecībā Valkas ielā strādāju 1966.gadā. Mēs bijām toreiz vēl Gulbenes rajona sastāvā. Tad uz dārzniecību brauca skatīties un pārbaudīt agronome no Gulbenes.1967.gadā, kas atjaunojās rajons Komunālo uzņēmumu kombināta priekšnieks bija Ēriks Maziks, tad bijuši G.Sakss, Evamoiss. Dārzniecības siltumnīcas bija joprojām arī Miera ielā un dārzs, kur šobrīd ir uzņēmuma “Kārumiņš” konditoreja. Ar mani strādāja Avena Zaiga, Voska Vera, Voiska Rūta, Baldiņa Erna, Abakoka Velta. Galvenā dārzniece bija Ose Vilma. Audzējām hortenzijas, rozes, neļķes, dažādus puķu dēstus.